

Ruh'ta Yaşamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Gal 5:16–25; Yas 13:4, 5; Rom 7:14–24; Yer 7:9; Hoş 4:2; Mat 22:35–40.*

HATIRLAMA METNİ: “Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh’un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz.” (*Galatyalılar 5:16*).

En sevilen ilahilerden biri de Robert Robinson’un “Gel Ey Bereket Pınarı” isimli ilahisidir. Ancak Robinson her zaman bir iman adamı değildi. Babasının ölümü onu hayata küstürdü ve böylece sefahate ve alkolizme yenik düştü. Ünlü vaazcı George Whitefield’i dinledikten sonra Robinson yaşamını Rab’be adadı, Metodist pastörü oldu ve içinde şu dize-leri içeren bir ilahi yazdı: “Kendimi pak kılmak için her gayretim nafilé/İşte kalbim, al takdis et ve Ruhunla mühürle.”

Mesih’e inanan bir kalbin yolunu şaşırmasını içeren dizeden rahatsız olan biri onu şu şekilde değiştirmişti: “Rab’be ibadet edeyim, hizmet edeyim Rab’be.”

Şairin iyi niyetine rağmen, orijinal sözler Mesih inanlısının çirpinişini tam anlamıyla tarif etmektedir. İmanlılar olarak iki tabiata sahibiz, benliğe ve Ruh’a, ve bunlar çatışma içindedir. Günahkâr tabiatımız her zaman Allah’tan yüz çevirse de, eğer O’nun Ruh’una itaat edersek, bedenimizin kölesi olmayız. Bu hafta boyunca Pavlus’un mesajının dürtüsü işte budur.

*16 Eylül Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ruh'ta Yürümek

Galatyalılar 5:16'yı okuyun. "Yürüme" kavramının, imanlı bir yaşamla ne ilgisi vardır? Yas 13:4, 5; Rom 13:13; Ef 4:1, 17; Kol 1:10.

"Yürüme" Eski Ahit'ten alınan bir mecaz olup, kişinin göstermesi gereken davranış tarzını ima eder. Kendisi de bir Yahudi olan Pavlus, Mesih inanlısı bir yaşamı karakterize etmesi gereken bu tarz bir idareyi tarif etmek için, bu mecazı sık sık mektuplarında kullanmıştır. Bu mecazı kullanışı aynı zamanda muhtemelen ilk inanlı topluluğunun ilk ismi ile de ilişkilidir. İsa'nın takipçileri daha Hıristiyan diye adlandırılmamışken (Elç 11:26), onlar "Yol"u izleyenler olarak biliniyorlardı (Yuhanna 14:6, Elç 22:4, 24:14). Bu, çok daha önceki tarihlerde Hıristiyanlığın sadece İsa etrafında odaklanmış teolojik inançlardan oluşan bir eğilim olmayıp, aynı zamanda hayatta "yürünmesi" gereken bir "yol" olduğunu da göstermektedir.

Pavlus'un yürüme mecazı, Eski Ahit'tekinden hangi bakımdan farklılık gösterir? Çıkış 16:4; Lev 18:4; Yer 44:23 ile Gal 5:16, 25; Rom 8:4'ü karşı.

Eski Ahit'teki ifade "yürümek" olarak değil, daha çok "yasada yürümek" olarak tarif edilmektedir. Yahudiler'in hem yasada hem de atalarının dinî geleneklerinde bulunan kurallar ve düzenlemelerin resmî ifadesi *bala-ka*'dır. *Halaka*, genelde "Yahudi yasası" olarak çevrilse de, bu sözcük aslında İbranice "yürümek" sözcüğünü temel alır ve tam sözcük anlamı "yürüme yolu"dur.

Pavlus'un "Ruh'ta yürümek" hakkındaki yorumu, yasaya itaate zıt bir kavram değildir. O, inanlıların yasayı ihlâl eden bir yaşam tarzı sürmeleri gerektiğini ima etmiyor. Yinelersek Pavlus, yasaya veya yasaya itaate karşı gelmiyor. Onun karşı geldiği şey, yasanın suistimal edildiği kuralcı yoldur. Allah'ın arzu ettiği gerçek itaate, hiçbir zaman harici bir zorlamayla değil, bilakis Ruh tarafından üretilmiş olan iç motivasyonla erişilebilir (Gal 5:18).

Senin "Ruh'ta yürüyüşe" dair yaşadığın tecrübe nedir? Bunu nasıl yapıyorsun? Yaşamında bu tarz bir yürüyüşü daha çok güçleştirecek ne gibi uygulamalar var?

Hıristiyan'ın Mücadelesi

“Çünkü benlik Ruh’a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz” (*Gal 5:17; ayrıca bkz. Rom 7:14–24*). **Bir inanlı olarak kendi yaşamında bu sözlerin sert ve acı verici gerçeğini nasıl tecrübe edindin?**

Pavlus’un tarif ettiği mücadele, her insanın karşılaştığı bir mücadele değildir; özellikle inanlıda var olan bir iç çekişmedir. İnsanlar benliğin tutkularıyla uyum içerisinde doğduğundan (*Rom 8:7*), sadece Ruh’ta yeniden doğduğumuzda, gerçek ruhsal mücadele de su yüzüne çıkmaya başlanmaktadır (*Yubanna 3:6*). Bu, imanlı olmayanların hiçbir zaman ahlâki çatışmayı yaşamayacağı anlamına gelmez; şüphesiz onlar da yaşayacaktır. Fakat bu çatışma bile nihayetinde Ruh’un bir neticesidir. Ancak inanlı kişinin mücadelesi yeni bir boyut kazanmaktadır, zira inanlı kişi birbiriyle çatışma içinde olan iki kavrama sahiptir, biri benlik öbürü ise Ruh.

Tarih boyunca Hıristiyanlar zorluklardan kurtulmayı özlemişlerdir. Bazıları toplumdan uzaklaşarak bu çatışmayı sonlandırmaya çalışırken, bazıları da günahkâr tabiatın bir tür ilahî lütuf eylemiyle ortadan kaldırılabileceğini iddia etmiştir. Her iki girişim de yanlış yola sevk edicidir. Şüphesiz ki Ruh’un gücüyle benliğin arzularını baskı altına alabilirsek de, İkinci Geliş’te yeni bir beden alıncaya dek çatışma değişik şekillerde varlığını sürdürecektir. Toplumdan kaçmak soruna yardımcı olmaz, zira nereye gidersek gidelim, çatışmayı da beraberimizde götürürüz ve ölüme veya İkinci Geliş’e dek bunu yaşarız.

Pavlus Romalılar 7’de, imanlıları yapmak istedikleri şeylere karşı engelleyen iç çatışma hakkında yazdığına, bu çatışmanın gerçek boyunun altını çizmişti. İki tabiata da sahip olduğumuzdan, aslında aynı anda savaşın her iki cephesinde de yer almaktayız. Ruhsal olan yanımız, ruhsal olanı arzularıp benliğe ait olandan nefret etmektedir. Ancak benliğimiz, maddî olan şeyleri arzular ve ruhsal olana karşı gelir. Dönüştürülmüş olan zihin kendiliğinden benliğe direnmede çok zayıf olduğundan, benliği baskı altına almak için sahip olduğumuz tek umut, *günahkâr benliğimize karşı* Ruh’la beraber olmak için her gün karar vermektir. Pavlus işte bu yüzden Ruh’ta yürümeyi seçmemiz için bu denli ısrar ediyor.

Her iki tabiat arasındaki mücadeleye ilişkin tecrübeyi göz önüne alarak, kendisiyle hiç bitmeyen bir çatışma içerisine giren bir imanlıya ne tür tavsiyelerde bulunurdun?

Benliğin İşleri

Benlik ve Ruh arasında mevcut olan çatışmayı tanıttıktan sonra Pavlus, Galatyalılar 5:18–26’da etik zaaf lar ve meziyetler listesi aracılığıyla bu zıtlığın tabiatını açmaktadır. Zaaf lar ve meziyetler kataloğu, hem Yahudi hem de Greko-Roma literatüründe mevcut olan çok iyi belirlenmiş bir edebi özelliği. Bu listeler, kaçınılması gereken davranışları ve özenilmesi gereken meziyetleri belirlemektedirler.

Aşağıdaki pasajlarda zaaf lar ve meziyetler listesini dikkatle sorgulayın. Galatyalılar 5:19–24’deki Pavlus’un listesi hangi yönlerden bu listelerle benzerlikler ve farklılıklar taşımaktadır? Yer 7:9; Hoş 4:2; Mar 7:21, 22; 1Ti 3:2, 3; 1Pe 4:3; Vah 21:8.

Pavlus, zaaf lar ve meziyetler listesinin çok iyi farkında olmasına rağmen, Galatyalılar’da kullandığı iki listede belirgin farklılıklar vardır. Birincisi, Pavlus iki listeyi karşılaştırırken, bunlara aynı tarzda başvurmamıştır. Zaaf lar listesini “benliğin işleri” olarak, fakat meziyetler listesini “Ruh’un ürünü” olarak adlandırmıştır. Bu önemli bir ayrımdır. James D. G. Dunn’ın da yazdığı gibi, “Benlik talep eder, fakat Ruh üretir. Listenin biri kaygıyla kendini zorla kabul ettirmenin ve hummalı bir sefahatin havasını solurken, diğeri daha çok başkalarının huzuru, kendini toparlaması ve güvenliği için kaygılanmaktadır. Biri insanî manipülasyonu karakterize ederken, diğeri ilahî yetkilendirmeyi veya lütuflandırmayı, iç dönüşümün sorumlu rehber olduğu hususunu pekiştirir.”—*The Epistle to the Galatians*, S. 308.

Pavlus’un iki listesi arasındaki diğ er şaşırtıcı fark ise, zaaf lar listesinin sayısal anlamda kasten çoğ ul olarak sınıflandırılmış olmasıdır: “benliğin işleri.” Buna karşın “Ruh’un ürünü” tekildir. Bu fark, benlikte yaşanan yaşamın, bölünmeden, karışıklıktan, ayrılıktan ve uyuşmazlıktan başka bir şey sağlamadığını telkin etmektedir. Buna karşın Ruh aleminde yaşanan bir yaşam, kendisinde birliği besleyen dokuz özelliği gösteren Ruh’un meyvesini üretir.

Bu bağlamda bazı insanlar, kişi Allah hakkında neye inanırsa inansın, samimî olduğu sürece bunun pek de önemli olmadığını iddia ederler. Hiçbir şey gerçeğin daha ötesine geçemez. Pavlus’un zaaf lar listesi ise bunun aksini öne sürmektedir: Allah hakkında bozuk bir görüş açısı, cinsel davranış, din ve ahlâk hakkında çarpık düşüncelere yönelerek, insanî ilişkilerin çokünyeye uğramasıyla sonuçlanır. Bundan başka, aynı zamanda sonsuz yaşamın kaybedilmesine de neden olurlar (*Gal 5:21*).

“Benliğin işleri” listesine göz gezdir. Her birinin, On Emir’deki bir veya daha fazla emri tarzda ihlâl ettiğini görebilirsin?

Ruh'un Ürünü (Gal 5:22–24)

“Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur” (Gal 5:22, 23). On Emir'e itaat, bu ayetlerde vurgulandığı gibi ne şekilde Ruh'un ürününe yansıtılmaktadır? (Ayrıca bkz. Mat 5:21, 22, 27, 28; 22:35–40.)

On Emir sevginin alternatifi değildir; onlar hem Allah'a hem de insanlığa sevgiyi nasıl göstermemiz gerektiği yolunda kılavuzluk yaparlar. Yasa mektubunda ne kadar üstün olsa da, sevgi yasayla çelişki içinde değildir. Allah için sevgi ve komşularımız için sevgi, On Emir'i geçersiz kılar düşüncesi, doğa sevgisi ÇTemmuz yasasını geçersiz kılar demekle aynı anlamı taşır.

Ayrıca benliğin işleri hakkındaki onbeş tanıma karşın, Ruh'un ürünü dokuz mükemmel erdemle tasvir edilmektedir. Araştırmacılar bu dokuz erdemini değerli olmak üzere üç sınıfa ayırdığına inansa da, onların düzeyindeki önem içerisinde küçük bir uyuma söz konusudur. Bazıları üç sayısında, Üçlülük ile kesin bir ilişki görürken; başkaları bu üçlü sınıfın bizlerin Allah ile, komşumuzla ve nihayetinde kendimizle nasıl ilişki kurmamız gerektiğini yansıttığına inanmakta; diğerleri de bu listenin aslında İsa'nın tarifi olduğuna inanmaktadırlar. Bu üç görüşten her biri bazı meziyetlere değinse de, gözden kaçırılmaması gereken en önemli husus, Pavlus'un da belirttiği gibi Mesih inanılışının yaşamında sevginin üstünlüğüdür.

Pavlus'un sevgiyi dokuz erdemini en başında sıralamış olması gerçeği bir tesadüf değildir. O zaten Galatyalılar 5:6 ve 13'de imanlı bir yaşamda sevginin merkezî rolünü vurgulamış ve onun meziyetlerini başka yerlerde de dahil etmişti (2Ko 6:6, 1Ti 4:12, 6:11, ve 2Ti 2:22). Diğer bütün meziyetler Hıristiyan olmayan kaynaklarda da karşımıza çıkarken, sevgi belirgin bir biçimde Hıristiyan'dır. Bunların hepsi, sevginin diğerleri arasında sadece herhangi bir meziyet değil, bilakis diğer tüm meziyetlere anahtar olan ana Hıristiyan meziyeti olduğunu göstermektedir. Sevgi, Ruh'un en seçkin ürünüdür (1Ko 13:13, Rom 5:5) ve sevgi göstermek zaman zaman zor olsa da, her inanlının yaşamını ve davranışlarını belirlemelidir (Yubanna 13:34, 35).

Nefsine hakim olmanın, sevgiyle ne kadar ilgisi vardır? Nefsine hakim olmadan sevebilir misin? İsa, sevgi ve nefesine hakim olma konusunda ne öğretiyor?

Zafere Giden Yol

Benlik ve Ruh arasındaki iç çatışma, her zaman tüm inanlıların kalbinde üst sırada yer alsada da, inanlı bir yaşam yenilgi, başarısızlık ve günahın hakimiyetinde olmamalıdır.

Galatyalılar 5:16–26'ya göre, Ruh'un benliğe üstünlük kurduğu bir yaşamın anahtarı nedir?

Galatyalılar 5:16–26, Ruh'un hakimiyeti altında olan bir yaşam tarzını tarif eden beş anahtar fiil içermektedir. Birincisi imanlının Ruh'ta “yürümesidir” (16. ayet). Grekçe *peripateo* fiili, sözcük anlamıyla “etrafında dolaşmak veya takip etmek” demektir. Ünlü Grek filozofu Aristo'nun takipçileri Peripatetikler diye bilinir, zira onlar Aristo'yu her gittiği yerde takip etmişlerdi. Fiilin şimdiki zaman kipinde olması gerçeği, Pavlus'un nadiren yapılan bir yürüyüşten ziyade sürekli günlük bir tecrübeden bahsettiğini ortaya koymaktadır. Buna ek olarak Ruh'ta “yürümek” bir emir olduğundan, Ruh'ta yürümek günlük olarak yapılması gereken bir tercihi ima etmektedir. İkinci fiil ise “yönetimde olmaktır” (18. ayet). Bu da nereye gidersek gidelim Ruh'un bizleri yönetmesine izin vermemiz gerektiğini ima etmektedir (Rom 8:14, 1Ko 12:2 ile karşılaştır). Bizim işimiz yönetmek değil takip etmektir.

Bir sonraki iki fiil Galatyalılar 5:25'de geçmektedir. Birincisi “yaşamaktır” (Grekçesi *zao*). Pavlus, “yaşamak” fiili ile, her imanlının yaşamını belirlemesi gereken yeni doğuş tecrübesini ima etmektedir. Pavlus'un şimdiki zaman kipini kullanması, her gün yenilenmesi gereken bir yeni doğum tecrübesine işaret etmektedir. Ruh'ta yaşadığımız için, Pavlus Ruh'un izinde “yürümemiz” gerektiğini yazmaya devam etmektedir. “Yürümek” olarak çevrilen sözcük, 16. ayettekinden farklıdır. Burada kullanılan sözcük *stoicheo*'dur. Bu, sözcük anlamıyla “hizaya girmek” “uygun adım yürümek” veya “intibak etmek” demek olan askeri bir terimdir. Buradaki fikir, Ruh'un bizlere sadece yaşam vermesi değil aynı zamanda günlük anlamda da yaşamımızı yönetmesi gerektiğidir.

Pavlus'un 24 ayette kullandığı fiil, “çarmıha germek”tir. Bu biraz şok edicidir. Eğer Ruh'u takip edersek, benliğin arzularını öldürmek adına sağlam bir karar vermek zorundayız. Pavlus tabii ki mecazî olarak konuşuyor. Ruhsal yaşamımızı besleyerek ve benliğin arzularını aç bırakarak, benliği çarmıha gereriz.

Mesih'te vaat edilen, ancak şu an sürekli senden kaçan zaferleri elde edebilmek için ne gibi değişiklikler ve tercihler yapmak zorundasın?

EK ÇALIŞMA: “Mesih inanlısının yaşamı hep kolay değildir. Şiddetli mücadelelerle karşılaşacaktır. Çok ağır denemelerle maruz kalacaktır. ‘Benlik Ruh’a karşı gelecek, Ruh da benliğe karşı.’ Bu dünya tarihinin sonuna ne kadar yaklaşırsak, düşmanın atakları da o denli aldatıcı ve tuzaklarla dolu olacaktır. Onun atakları daha ateşli ve daha sık olacaktır. Işığa ve gerçeğe direnenler, Allah’ı sevip O’nun buyruklarını tutanlara nazaran daha sertleşmiş ve duyarsızlaşmış olacaktırlar (MS 33, 1911).”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1111.

“Kutsal Ruh’un etkisi, ruhta Mesih’in yaşamıdır. Bizler Mesih’i görmeden O’nunla konuşuruz ama O’nun Kutsal Ruh’u hemen yanıtımızdadır. Mesih’i kabul eden herkesin içinde çalışır. Ruh’un nüfuz ettiğini bilenler, Ruh’un ürünlerini sergilerler—sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık (MS 41, 1897).”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1112.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Benliğin arzularını çarmıha germek düşüncesi üzerinde düşünün. Ne anlama geliyor? Nasıl yapabiliriz? Ne kadar sık yapmalıyız? Pavlus neden böyle sert bir fiil kullandı? Çarmıha germek sözcüğünün kullanımı, bizlere bu kavranın aslında ne kadar çetin olduğunu göstermesi bakımından ne söylüyor?
- ❷ Eğer varsa, Ruh’un meyvesini üretmede insan çabası ne gibi bir rol oynamaktadır? Bu rol hakkında senin tecrübelerin ne söylüyor?
- ❸ Pavlus, benliğin işlerini yapanların, Allah’ın egemenliğini miras alamayacağını söylüyor. Bu ifadeyi, Pavlus’un söylediği bizim işlerle değil imanla kurtulmuş olduğumuz gerçeğiyle nasıl uzlaştırabilirsin?
- ❹ Rab ile olan yürüyüşünde karşılaştığın en çetin zorluk nedir? Günah değil mi ve günah Allah ile olan ilişkiye nasıl bir darbe vurdu? Özellikle günaha karşı zafer vaadine sahip olsak da, yaşamında günahın neticesi olarak yabancılaşma, şüphe ve düş kırıklığı hissetmeyen bir imanlı var mıdır? Günaha karşı zafer bağlamında bu gerçeği vermişken, kurtuluşumuzun tamamen İsa’nın bizler için yaptığı şeye dayandığını neden hep hatırlamak zorundayız?

ÖZET: Her imanlının yaşamında, benliğin tutkuları ile Ruh’un tutkuları arasında bir çatışma var olsa da, imanlı bir yaşam başarısızlığa mahkûm değildir. Mesih günahın ve ölümün gücünü yendiğinden dolayı, imanlı yaşam Ruh’un hakimiyeti altında bir yaşam olabilir ve benliğin arzularını tutarken çıkmaza girdiğimizde, Allah’ın lütfunun günlük desteğini elde etmemize yardımcı olur.